▷ дів; розвиток навичок самонавчання, комунікації, наполегливості та інших позитивних рис характеру, необхідних для життя в суспільстві; навчання психологічної підтримки, психокорекції та аутотренінгу (тренування пам'яті, працездатності тощо); активізацію розумової та пізнавальної діяльності; навчання основ наукової діяльності іноземною мовою.

Академік Л.В.Щерба, окрім своїх неоцінимих теоретичних праць з мовознавства, залишив багато цінних думок про викладання як рідної, так і іноземної мов. Він визначив загальноосвітнє значення іноземної мови, а також і рідної мови і, ширше, філологічних знань взагалі, розділяючи практичне і загальноосвітнє значення вивчення іноземних мов. Перше – багатогранне: уміння читати на іноземній мові, розмовляти, робити усні або письмові переклади і тому подібне, друге ж полягає, в першу чергу, в розвитку розумових здібностей учня. Виняткове значення мови для розвитку розумових здібностей визначається єдністю мови і мислення [16]. «Традиційно вважається, що математика служить для розвитку абстрактного мислення. Мені здається, що це не зовсім правильно, оскільки дуже узагальнено. Математичне мислення занадто специфічне, щоб привчати до абстрагованого мислення взагалі. В усякому разі, абсолютно ясно, що математика – не конкурент філології за загальноосвітнім значенням» [17].

Вивчення іноземної мови несе з собою іншомовну культуру. Іншомовна культура як мета навчання має соціальний, лінгвокраїнознавчий, педагогічний і психологічний зміст. У лінгвістичній літературі, при обговоренні значущості оволодіння чужою культурою, наголошуються такі аспекти, як пізнавальний, етичний, естетичний, трудовий, інтернаціональний, патріотичний, виховний [18].

У зв'язку з необхідністю формування у сучасного студента здатності орієнтуватися в світовому професійному просторі, а значить, розуміти особливості іншої культури, коректувати свою поведінку, долати конфлікти, визнавати право на існування різних цінностей, норм поведінки, відбулася зміна суті поняття «практичне володіння мовою». Сюди входить не тільки мова конкретної спеціальності, але і ділова мова. А головне – уміння диференційовано застосовувати мову в ситуаціях ділового і міжособового спілкування, які змінюються.

Комунікативна компетенція складається з лінгвістичного, соціолінгвістичного і прагматичного компонентів, кожен з яких включає всі категорії загальної міжкультурної компетенції людини. У зв'язку з орієнтованістю на соціальні норми (правила поведінки, норми спілкування між представниками різних поколінь, різної статі, різних суспільних груп, мовне закріплення певних ритуалів, прийнятих в даному суспільстві) соціолінгвістичний компонент має великий вплив на мовне оформлення спілкування між представниками різних культур [19].

Відбір та формування крос-культурної тематики і компоновка релевантних, науково обгрунтованих матеріалів, їх узагальнення і відпрацювання в цілісному курсі з крос-культурної комунікації – непросте завдання, що вимагає системного підходу, оскільки концепції міжкультурного спілкування, пропоновані для вивчення і практичного оволодіння, мають практичне значення для досягнення кінцевої мети – формування успішної, соціально і професійно підготовленої особистості [20].

Гуманітарізація завдяки курсу іноземної мови проводиться в напрямках підвищення загальної культури студентів через підвищення культури мовної практики та мовного етикету; лінгвістичної компетенції через навчальну діяльність іноземною мовою; включення питань історії, політики, науки, культури, екології, краєзнавчої інформації в сферу повсякденних мовних занять; інтернаціональне виховання за допомогою підбору автентичних навчальних матеріалів та відповідної навчальної діяльності; навчання перекладу як засобу взаємного зближення народів, обміну інформації, ▷